

Verkondiging 9 februari 2025

Schriftlezing: Matteüs 11 vers 25 t/m 30

Verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

In Voorburg – waar Jan en ik hiervoor dominee waren – heb je een kerkje - en wie wel eens in Voorburg is geweest heeft het vast wel eens gezien want het ligt aan een doorgaande weg – en dat kerkje heet 'Jezus geeft rust.' Mooi hè, dat de naam van je kerk tegelijk je boodschap is 'Jezus geeft rust.' Maar, hoe dan? Hoe geeft Jezus rust? Dat gaan we proberen te ontdekken vanmorgen.

Jezus zegt: Kom bij Mij, allen die vermoeid en belast zijn en Ik zal jullie rust geven.

Hij zegt dus niet: Blijf lekker thuis in je luie stoel zitten, laat de boel de boel en dan word je vanzelf rustig. Wie rust zoekt, zal in beweging moeten komen. Jezus geeft rust maar Hij sust ons niet in slaap. 'Kom naar Mij toe!'

En daarmee zegt Jezus ook: Blijf niet alleen met alles wat je onrust geeft. En dat zouden we vaak wel het liefste willen. 'Zelf doen' zeg je als klein kind. Je wilt niet geholpen worden. En velen van ons zijn opgevoed met de boodschap: Als je ergens last van hebt, moet je flink zijn, niet zeuren, doorpakken. Zo probeer je alles wat je moe maakt, alles wat je met je meedraagt te negeren of te verstoppen of weg te slikken. Maar hoe harder je dat probeert, hoe meer je de kracht voelt van al die dingen die er toch zijn. Een oude monnikenwijsheid zegt dan ook dat iets pas kan veranderen voor je als het er eerst mag zijn.

Jezus nodigt ons uit om niet alles alleen te dragen. Kom naar Hem toe met alles wat je afmat. Stop het niet weg. Zeg eerlijk tegen Hem wat je dwars zit, gewoon zoals het is. Je zou het bidden kunnen noemen.

Waarom juist naar Jezus? Wat maakt dat Hij bij uitstek degene is om naar toe te gaan met wat je op je nek hebt en wat je moe maakt? *Hij is zachtmoedig en nederig van hart.*

Jezus is weliswaar de Zoon van God, dat maakt Hem groot, maar Hij is dat niet op de manier van de leiders van onze wereld. Waarbij de schrik je geregeld om het hart slaat om alles wat ze kapot maken. Jezus is vriendelijk, zonder met alle winden mee te waaien. Zijn drijfveer en zijn kompas is de liefde van God voor de wereld. Hij belichaamt die liefde en geeft zijn leven voor die liefde. Als je bij Hem komt met alles wat je belast, zal Hij je niet kwetsen. Je hoeft niet bang te zijn dat Hij zal zeggen 'eigen schuld!' of 'ik zei het toch!' Bij Hem is alles wat je op je hart hebt veilig.

Dus ben je op zoek naar rust, ga dan naar Jezus met alles wat je vermoeit en belast. En dan? Gaat Hij het dan allemaal voor je oplossen? Ja en nee....

Na die uitnodigende woorden 'kom bij Mij!' zegt Jezus iets vreemds. 'Neem *mijn* juk op je.'

Een juk, dat is zo'n ding wat je op je rug ligt als je iets moet dragen. 'Twee emmertjes water halen' Daar zit ik niet op te wachten! Ik heb al zoveel op mijn schouders liggen en dan geeft Hij me een juk.

Daar zijn wel een paar dingen over te zeggen, over dat juk. Om daar zicht op te krijgen, kijken we eerst naar de functie van een juk. Het is vooral iets uit de landbouw in Jezus' tijd. Als twee ossen de ploeg moeten trekken, worden ze door een juk aan elkaar gekoppeld en aan de last, in dit geval de ploeg.

Een juk is dus niet de last zelf, maar een hulpmiddel om lasten te dragen. Dus Jezus gaat ons helpen om onze lasten te dragen. Met zijn juk.

Je kunt wel zeggen: ik wil geen juk, maar je hebt er al één. Als wij vermoeid en belast bij Jezus komen dan *hebben we al* een juk op onze schouders liggen. We hebben al een manier om de dingen te dragen of met ons mee te slepen. Misschien is die manier: 'Kop op, kiezen op elkaar en doorzetten.' Of: 'Ik moet laten zien dat ik de liefde van God of van mensen waard ben. Dus heel hard mijn best doen.' Of: 'Als ik het niet doe (de wereld verbeteren, iets doen aan nood van mensen) doet niemand het.' Mijn oudtantes hadden zo'n grote ouderwetse klok. Bovenop stond zo'n figuurtje die de hele wereld op zijn schouders droeg. (Trouwens, het is de Griekse held Atlas, hij draagt niet de wereld maar het hemelgewelf, ook heel veel...) Zo zijn we vaak onbewust ons aan het vertellen.

Als Jezus zegt: Neem *mijn* juk op je, zegt Hij: Ga het eens dragen op mijn manier. Dus: Probeer eens ander juk. Alsof je met een slecht zittende rugzak een wandeltocht aan het doen bent. En halverwege zegt iemand uit de groep: Hier, probeer mijn rugzak eens. Die zit beter, dan kan je beter dragen wat je te dragen hebt.

Wat maakt het juk van Jezus beter dan onze eigen manier om de lasten van het leven te dragen? Het juk wat Jezus je oplegt is zacht en zijn last is licht.

In Jezus' dagen betekende dat vooral: Jezus eist niet dat je je minutieus aan elk van de 613 regels en voorschriften houdt die de Farizeeën hadden opgesteld om te voorkomen dat mensen Gods leefregels overtraden. Dus eigenlijk om Gods eer te beschermen. Ook Jezus neemt God en zijn leefregels uiterst serieus. Maar Hij richt ons op de kern daarvan: Heb God lief boven alles en heb je medemens lief zoals jezelf. Als je leeft die vanuit die kern heb je alle vrijheid om daar op jouw manier invulling aan te geven.

Ook wij zitten met de vraag: doen we het wel goed? We kunnen slecht uit de voeten met onze onmacht en ons falen. We leven vaak alsof alles van ons afhangt. Maar er is heel veel wat we niet in onze macht hebben. Een levensbedreigende ziekte, een ongeluk, een geliefde die sterft. Je staat erbij en je kunt het niet voorkomen. We doen ook niet alles goed. Onze gedachten zijn echt niet allemaal liefdevol. Je zegt iets doms, of je zegt niks terwijl je je mond had moeten opentrekken. We maken fouten, lelijke fouten soms, waarmee een ander pijn doen en we kunnen het niet terugdraaien. En dan is er nog van alles waar we wel een beetje wat aan kunnen doen maar nooit genoeg. Doen we genoeg om armoede de wereld uit te helpen, om te zorgen voor kwetsbare mensen? Dat hebben we allemaal op onze schouders. En dan zegt Jezus: mijn juk is zacht en mijn last is licht.

Hij heeft onze last gedragen. Hij bevrijdt ons van de eis dat we alles zelf goed moeten doen.

Het leven wordt lichter als je niet wordt afgerekend op al je tekortkomingen. Genade noemen we dat. Besef dat je mens bent, kwetsbaar, je maakt fouten, je bent beperkt, en toch heeft God ons lief. Hij neemt ons in genade aan. Die liefde hoeven we niet te verdienen door keihard ons best te doen. We hoeven alleen maar onze hand op te houden, dankzij Jezus. Gods liefde verwarmt ons en geeft ons licht.

Het juk wat Jezus ons oplegt is dan ook zacht. Het wordt ook wel vertaald met 'passend.' Het past bij onze draagkracht. We hoeven niet meer te dragen wat Hij voor ons gedragen heeft. Het Griekse woord voor 'zacht' is trouwens 'chrestos' Je hoort het woordspel met het woord Christus. Je zou kunnen zeggen: het juk is dat Christus zijn handen op onze schouders legt en ons omarmt.

En nog iets over dat juk van Jezus. We gaan nog even het plaatje van die ossen. Het juk maakt het mogelijk dat die twee ossen samen het werk doen. Jij loopt niet alleen onder dat juk. Je doet het samen. Jezus wil samen met jou je last dragen.

Jij draagt het niet alleen, Hij helpt je erbij. Samen met Hem dragen, maakt de last lichter, het geeft moed, draagkracht. Maar ook *Hij* draagt het niet alleen, maar wij kunnen Hem helpen. God overschat ons niet – die ingebouwde genade – maar Hij onderschat ons ook niet. Hij vertrouwt het ons toe om mee te doen in de beweging van zijn liefde, van zijn koninkrijk.

'Je draagt het niet alleen.' Daar staan we even bij stil aan de hand van een lied van Matthijn Buwalda. We gaan kijken en luisteren.

filmpje: <https://www.youtube.com/watch?v=6RIXE1zi4oA>

Je draagt het niet alleen. Er zullen lasten blijven in ons leven. En soms word je daar heel moe van. Maar Jezus geeft rust. Je draagt het niet alleen. Hij zal er altijd zijn.
Amen.